

og var mikil fagnaðarrómur, tá teir hittust, føroyingar og Fagranesmmenn, væl kendir sum teir vóru frá árunum framm-anundan. Henda ferð í landi eydnaðist væl og dvøldist manningin á Fagranesi út á kvøldið. Síðan varð róð umborð og siglt til miðis um tíggjutiðina. Stutt var at sigla og nógvur fiskur, men hann var smærri her enn á djúpum vatni.

Einki óvanligt hent á túrinum!

Hesi viðurskifti hildu áfram alt summarið og gekk tað í sátt og semju hjá báðum pørtum. Fýra ferðir fóru teir á “Riddaranum” í landi har og keyptu ein og tveir seyðir hvørja ferð. Flett varð beinanvegin komið varð umborð. Tað byrjaði at treingjast í lastini, bæði skipari og manning vóru væl nøgdir. Fiskað hevði verið í umleið 6-7 vikur, og skipið var fullfermt. Nú nærkaðist til heimferð, og menn vóru væl nøgdir við, at einki óvanligt var hent.

Til bóndan at rokna av

Sunnudagin 25. september fór skiparin at umhugsa heimferð. Siglt var nú undir Fagranes, og har ætlaði skiparin nú undan heimferðini at gjalda bóndanum fyri seyðin, hann hevði fingið um summarið. Hann var hvassur vindur av landnyrðingi hendan dagin, og hugsaði skiparin um at fáa góðan byrð heim. Tá komið var undir land, var linari veður. Ikki varð siglt so nær landi hesa ferð. Seglini lógu niðri og maskinan hevði ikki nóg mikla kraft um komast skuldi skjótt frá landi um neyðugt. Har skipið var nú, vóru 4 vindstig av landnyrðingi, og tá so nógvur vindur var, varð avrátt at seta stóra skipsbátin út og fara í land við honum.

Skiparin átti frívakt hendan morgunin, og hann álegði stýrimanninum at fara í land, og fáa sær sjei menn av síni vakt við í

land. Teir sjei noktaðu allir sum ein at fara í land. Klokkan fýra um morgunin var vaktarskifti, og nú var tað skiparin og hansara menn, sum vóru á vakt. Tá skiparin var komin upp á dekkið, undrast hann á, at stýrimaðurin og hansara menn gingu har, og spurdi hann, hvat hetta hevði at týða. Stýrimaðurin tók nú skiparan einsæris burtur frá, og segði honum, at menninir vóru hvørki til at høgga ella stinga í, og teir vildu ikki í land við honum. (Okkurt bendir á, at teir hava havt okkurt ringt ánlsi.)

Skiparin mátti sjálvur í land

Skiparin avráddi tá sjálvur at fara í land. Hann tók sjei mans við sær av síni vakt, og vóru teir allir fúsir at fara. Kl. 7,30 fóru teir frá skipinum. Hann trilkaði gulið, og nú vóru um 5 vindstig (8-11 m/s,) men tað helt ikki skiparanum aftur frá at fara í land. Tá teir høvdu róð um hálvan annan tíma, vóru teir komnir heilt nær lendingini á Fagranesi. Men beint útfyri er grýtut við stórgróti. Hetta merkti at ringt var at koma at landi, og tað var ikki heilt kyrt. Skiparin bað nú menninar snúgva bátinum upp í vindingin, meðan hann kannaði, hvar best var at lenda. Tætt við lendingina lá ein boði, men beint nú var hann undir, meðan flóðin var. Skiparin visti væl um hann. Nú var báturin komin nærri boðanum, men skiparian kom ikki til hugs, at nakar vandi var á ferð, tá háflóð var enn.

Tá kemur eitt brot...

Bráðliga, meðan báturin var innanvert við boðan, reis alda seg sum eitt skot. Skiparin bað tá menninar um at rógva skjótt móti landi. Meðan teir tóku fyrsta áratakið, grunnbreyt á boðanum, og sjógvurin holvdi yvir bátin og hvølvdi hann.

Jarðarferðin 6. oktober í 1927

Sjei av manningini lupu fyri borð undan brotasjógvinum, tí teir vildu ikki liggja undir bátinum. Næstan allir dugdu at svimja, og heilt stutt var í land. Ein maður var eftir í bátinum. Og var tað Petur Nielsen, sum var elsti maður, hóast hann ikki var meira enn gott 40 ár. Báturin holvdist yvir Petur, og fekk hann deyðatakið um toftubekk. Undir bátinum var nú lufttømt, og Petur var leingi í iva, um hann skuldi halda takinum ella sleppa. Men hann hugsaði við sær sjálvum: “Eg dugi ikki at svimja og sleppi eg takinum, so er deyðin mær vísur. Eg velji heldur at halda mær, meðan eg kann, og er tað meira lívsvón í tí. Eg eri hjálparleysur, hvar eg eri - verði vilji Guds”. Sum hann hugsar, hoyrði hann rødd skiparans, sum var komin á kjøl saman við øllum bátsfeløgnum. Nú hoyrir hann Mortan skiparan siga: “Hvar er Petur?” Tá søgdu allir hinir sum við ein munn: “Eg veit tað ikki.” Petur var útlúgvaður og kraftarleysur,

og fekk ikki orðið fyri seg og tíansheldur fekk hann ikki sagt nakað. Aftur eitt brot Stutt eftir kom aftur boðabrot, sum sópaði allar menninar á kjølinum á sjógv og breyt bátin í helvt. Hálvi báturin, sum Petur hekk í, lyftist nú upp, og kom tá meira luft undir bátsrovið. Hann fekk nú drigið ondini, og varð eitt sindur betri fyri enn áður. Langt og hart stríð, og óendaliga leingi vísti tað seg fyri Peturi at hanga undir bátsrovinum upp undir akslar í sjógv. Men tað var jú púra meiningsleyst at hugsa um tað í lýtuni. Men ein endi mátti koma á hesum bardaganum fyri lívinum, antin lív ella deyði.

Fekk fast undir fótum

Aftaná at hava hingið undir bátsrovinum ógvuliga leingi, verður hann varur við, at hann hevur fast undir fótum. Hetta var honum til mikla gleði og fekk hann lívsvónina aftur. Síðan

kom triðja boðabrotið og vendi bátsrovinum, so kjølurin nú vendi niðureftir. Bátsrovið var komið niðan í grýtuta grótlendið í fjøruni. Hann royndi nú at gera seg leysan av bátsrovinum, og eydnaðist tað loksins. Millum stórgrótið í fjøruni var nú roynt at fáa fast undir fóti, men har er heilt djúpt millum klettarnar. Ofta fór hann heilt undir kav í fjøruni á veg niðan í fjøruna. Brimið var vaksið nógv frá tí, at báturin holvdist, men tað merkiliga hendi, at meðan Petur stríddist við at koma niðan frá, var tað blikalogn. Tá Petur var komin so langt niðan frá, at sjógvurin ikki náddi honum, tveitti hann seg útlúgvaðan og hjálparleysan av møði niður á helluna. Hoyrði málið í bóndanum Knappliga hoyrði hann málið á onkrum, og nú var bóndin á Fagranesi komin saman við einum av arbeiðsmonnunum, og vóru teir ríðandi á tveimum hestum. Teir vóru farnir til fjals at hyggja eftir seyði, og haðani høvdu teir sæð, tá báturin holvdist við lendingina. Teir riðu oman til strandar, so skjótt teir kundu. Nú teir nærkast, hoyrir Petur bóndan siga við felaga sín um at skunda sær. Petur var skjótur at reisa seg upp á albogarnar. Hann var so útlúgvaður, at tað var við neyð og deyð, at hann slapp upp á fótarnar. Hann var blivin sera kaldur, og kroppurin var nærum stirðnaður. Bóndin tók nú Petur uppá hest sín, og tvísparaðu teir heim til Fagranes, sum er stutt frá lendingini. Komin higar sá bóndin, at “Riddarin” var komin heilt

Aftaná kirkjugarðin var farið í kirkju. Ferðalagið fylti nógv í kirkjuni

Kórið sum sang so yndisliga í kirkjuni, og sum gjørði sítt til at gera lýtuna so hátíðarlaga

